

have vi gennemløjet saaledes, at jeg ikke tror, der er noget egentligt nyt at tilføje. Det har derfor fra først af været min Hensigt hverken at indlade mig paa almindelige Betragtninger eller at komme ind paa nogen som helst Enkelthed, medmindre der fra anden Side maatte gives mig Anledning dertil. Jeg har kun haft til Hensigt at anbefale, at denne første Behandling tilendebringes saa hurtigt som muligt, saa at vi kunne faa Sagen henvist til Udvalg og komme til at tage fat der, hvor vi slap i Fjor. Den ærede sidste Taler lod til at dele denne Opfattelse, og for saa vidt ere vi enige. Men derefter fremsatte han en anden Betragtning, som jo kunde indeholde Stof nok til en Debat. Jeg skal dog ikke komme ind paa at sige noget til det ærede Medlems Udtalelser i saa Henseende. Naar han udtalte, at der formentlig intet Hensyn vilde blive taget til „vore Forslag“, og gik ud fra, at de i Fremtiden vilde blive nedsablede, og han samtidig forsikrede, at han og hans Meningsfæller vilde gøre Ret og Skel til alle Sider, saa vil jeg dertil kun sige, at hvis det er det ærede Medlems og hans Meningsfællers Mening at ville gøre Ret og Skel til alle Sider, kan han være ganske rolig for, at hans Forslag ikke ville blive nedsablede, men at der vil blive taget alt muligt Hensyn til dem. Til disse faa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg i øvrigt anbefaler, at vi fremme Sagerne hurtigst muligt, og udtaler Haabet om, at det endelig i Aar maa lykkes os at naa til Ende med dem — vi trænge haardt dertil.

Rottbøll: Jeg skal til den ærede første Taler (P. G. C. Jensen) kun bemærke, at der naturligvis ogsaa fra vor Side vil blive taget Hensyn til de Forslag, der maatte fremkomme fra det store Mindretal, som den ærede Taler var Ordfører for. Jeg skal ellers ikke komme ind paa de Udtalelser, det ærede Medlem kom med, men jeg skal kun bemærke, at den Politik, mine Meningsfæller og jeg ville drive, bliver ikke Klassepolitik, saa det ærede Medlem behøver ikke at være bange for, at vi skulle indlade os paa noget saadant. Jeg tror, vi have givet adskillige Beviser paa, at det er ikke vor Mening. Med Hensyn til Forslagene selv er der jo heller ikke for mig nogen Grund til at komme ind paa Enkeltheder deri. Vi have drøftet dem saa meget og saa tit med hinanden. Der kunde dog, forekommer det mig, være Anledning til — jeg skal ikke

komme nærmere ind derpaa, da ingen af de tidligere Talere har gjort det — at betragte disse Forslag i Belysning af hele den finansielle Situation, vi nu staa i. Den er jo noget forskellig fra den, som forelaa den Gang, vi begyndte Forhandlingen om disse Skattelove. Det forekommer mig, at der, saaledes som Statskassens Stilling nu er, kunde være al mulig Anledning for Udvalget til at tage under nøje Overvejelse, om man ikke paa enkelte Poster burde, om jeg saa maa sige, skaane Statskassen. Jeg tænker saaledes paa, om der ikke kunde være Grund til, at man noget indskrænkede det betydelige Tilskud, man giver til Kommunerne. Det forekommer mig i alle Tilfælde, at det, saaledes som Stillingen nu er, har sine store Betænkeligheder at give et saa stort Tilskud for Tid og Evighed. Det andet Punkt, hvor man efter min Mening kunde hjælpe noget paa Forslaget, er ved at tage under nøje Overvejelse, om en noget forøget Ejendomsskyld ikke nu er paa sin Plads.

Dalsgaard: Ved Skattelovens Forelæggelse udtalte den højtærede Finansminister Ønsket om, at det nu endelig i Aar maatte lykkes os at føre denne Sag til Ende. Dette Ønske kan jeg for mit Vedkommende ganske tiltræde. Det er i Aar, som der allerede har været mindet om af en af de foregaaende Talere, den syvende Rigsdagssamling i Træk, hvori vi have disse Skatteforslag til fortsat, uafbrudt Forhandling. Det forekommer mig derfor, at alle maatte kunne enes i det Ønske, at det i Aar ikke blot maa blive den syvende Rigsdagssamling men ogsaa den sidste. I modsat Fald synes det mig, at man vanskeligt vil kunne værgе sig imod den Tanke, at der i alt Fald paa sine Steder hos Lovgivningsmagtens forskellige Faktorer er noget i Vejen enten med Evnen eller med Villien til at gennemføre denne Reform. Noget Udbytte have de førte Forhandlinger dog bragt; det Udbytte nemlig, at man er bleven enig om Hovedprincipperne for Reformen. Man blev jo nemlig i Fjor fra alle Sider enig om, at Grundlaget for de direkte Skatters Reform, skulde være fuld Afskrivning af alle de gamle, direkte Skatter og Indførelse i Stedet dels af en mindre Skat paa fast Ejendom, paalagt efter Værdien, og dels af en Skat paa Formue og Indtægt. Det er dog allerede et Udbytte af Forhandlingerne, og det glæder mig særdeles, at den højtærede Finansminister er bleven paa det Grundlag